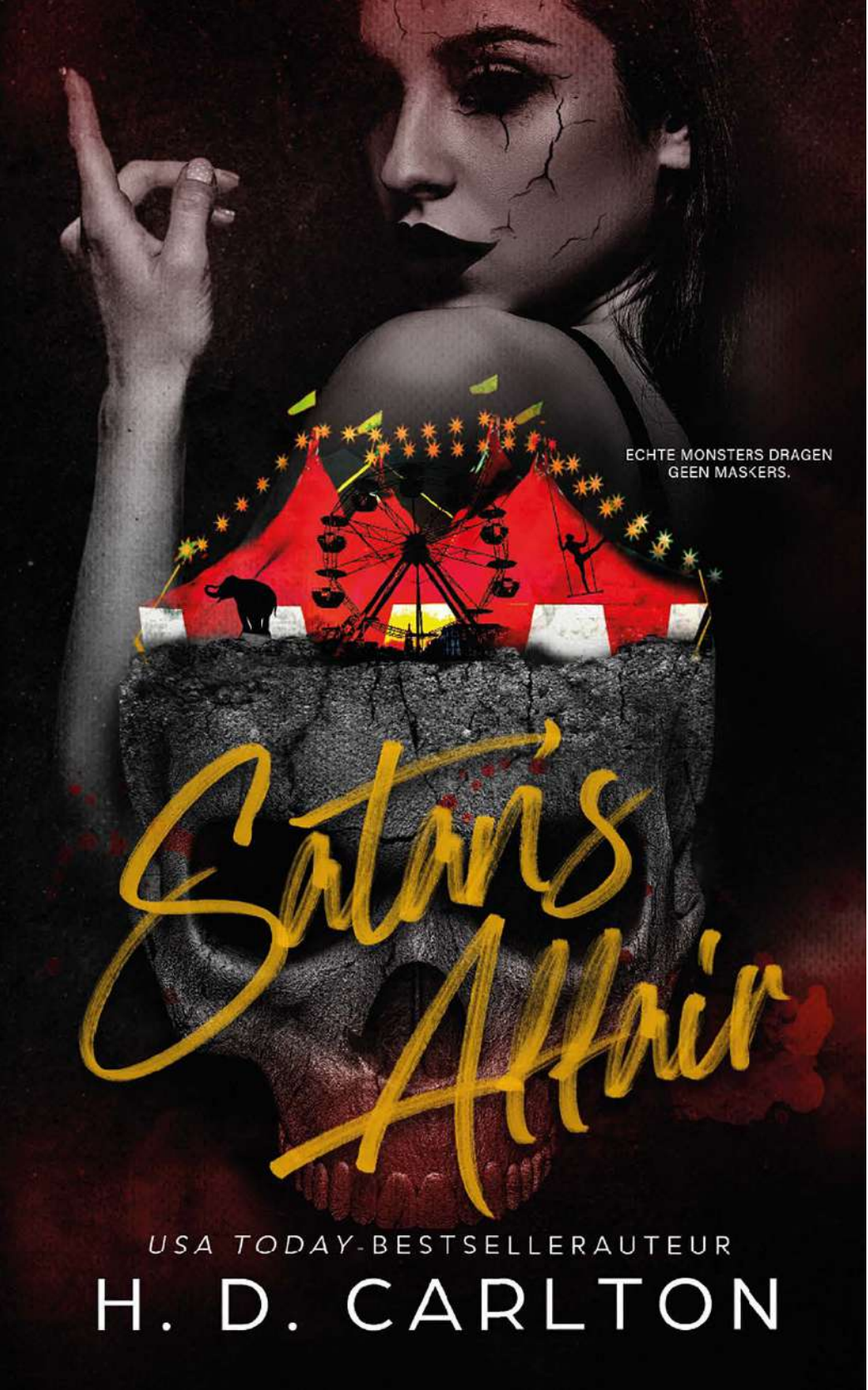

ECHTE MONSTERS DRAGEN
GEEN MASKERS.

Satan's Affair

USA TODAY-BESTSELLERAUTEUR

H. D. CARLTON

'**O**ne.' *Steek.* Een grom onderbreekt mijn volgende woord. 'Two.' *Steek.* Nog een grom. 'Freddy's coming for you.' Ik zing het liedje van *Nightmare on Elm Street* kinderlijk en op hoge toon. Bloed spuit uit zijn steekwonden en schildert mijn gezicht tot een mozaïek van rood en vuiligheid.

Het kwaad sijpelt uit elk gat dat ik in zijn lichaam heb gemaakt. Ik kan het voelen, het ontsnapt uit de openingen als rook uit de machines in bijna elke hoek van dit huis. Ik adem diep in en rúik het kwaad dat uit hem komt.

Het ruikt naar rotte eieren en zwavel. Zo weet ik dat ik de juiste beslissing heb genomen.

'Mortis, kom zijn hoofd vasthouden,' beveel ik. Mijn hand-langer luistert meteen, grijpt het hoofd van de man in zijn rode handen en houdt hem stil terwijl zijn zwarte klauwen in het gezicht van de demon graven. Zijn pogingen om zijn hoofd uit Mortis' greep te bevrijden zijn zo scháttig.

Met mijn mooie mes in mijn hand leun ik dichterbij en begin met de punt rond de rand van de oogbol van de man te

snijden. Het is mijn favoriete mes. Het handvat is felroze en krult aan het uiteinde. Ik heb dit mes al sinds ik een klein meisje was, en het is het enige dat ik nog van mijn moeder heb.

Het geschreeuw van de spartelende parasiet wordt heviger als mijn mes dieper graaft en rond de binnenkant van zijn ooglid snijdt, alsof ik een taart uit een pan snijd. Bloed gutst uit de opening en spat bijna in mijn eigen ogen.

Ik druk het mes naar beneden en duw het dan omhoog, de oogbol schiet uit zijn kas.

Zijn ogen zijn zo mooi blauw.

'Three, four, better lock your door,' ga ik verder, mijn stem meer gedempt en afgeleid omdat het genot door elke cel in mijn lichaam sijpelt en zich een weg baant naar de plek tussen mijn benen. Niets windt me meer op dan mijn missie.

Ik gooi het oog weg. De zachte plop wanneer het de houten vloer raakt, wordt opgeslokt door het geschreeuw van de man.

Zielig klein mannetje. Niemand zal je ooit horen schreeuwen.

Ik wuif Mortis weg, want ik heb hem op dit moment niet meer nodig. Mortis stapt achteruit en neemt zijn positie in de hoek van de kamer weer in.

De man onder me kronkelt en scheldt me uit. Maar zijn woorden zijn onduidelijk door het bloed dat in én uit zijn mond stroomt. Ik moet een long geraakt hebben.

Oepsie.

In dat moment van afleiding slaagt hij erin om me van zijn lichaam weg te duwen. Ik vlieg zijwaarts, land onhandig op mijn zij en het mes komt op een paar centimeter van mijn gezicht terecht. Hij krabbelt overeind, maar mijn handlanger Mortis zet al een stap naar hem toe.

'Laat hem gaan,' beveel ik en ik kijk toe hoe mijn slachtoffer wankelend overeind komt en de deur uit rent. *'Ik hou van de jacht.'*

Ik sta op en loop rustig de kamer uit. Het huis is volledig gebarricadeerd. Zonder dat de eigenaars van de kermis het wisten, hebben mijn handlangers en ik de ramen dichtgeschil-

derd, zodat de demonen niet konden ontsnappen en de nooduitgangen worden bewaakt door de rest van mijn handlangers.

Hij zal hier nooit ontsnappen. En ik speel graag spelletjes.

'*Five, six, grab a crucifix,*' zing ik luid, want ik weet dat hij me kan horen. Al ben ik waarschijnlijk degene die het kruisbeeld nodig heeft. Het hele huis is gevuld met zijn stank van rotte eieren. Ik huiver, want ik wil deze plek er snel van ontdoen.

Ik kijk eerst de gang door. De rookmachines staan nu uit, maar door het gebrek aan ventilatie blijft de kleurrijke rook in het huis hangen. Ze verven de rook altijd in allerlei kleuren, wat voor een zweverig effect zorgt als de stroboscooplichten branden.

Omdat het terrein buiten het huis leeg is, heb ik alle knipperende stroboscooplichten weer aangezet, net als de muziek die is gevuld met kwaadaardig gelach, gehuil en gekreun van zombies.

Een van mijn handlangers, Jackal, staat helemaal aan het einde van de gang. De rook verbergt het grootste deel van zijn lichaam. Wat wel zichtbaar is, is zijn verbrande gezicht vol blaren, zijn onnatuurlijk brede glimlach die over zijn wangen glijdt, het bloed dat van zijn haaiachtige tanden druipt en zijn grote gele ogen. Zijn make-up is altijd opvallender dan die van de anderen en daarom laat ik hem de deuren bewaken. Zijn verbrande huid lijkt en voelt echt aan, maar het is niet meer dan make-up en protheses.

Hij beweegt niet en blijft me aanstaren.

Hij weet hoe leuk ik de jacht vind.

Mijn ogen vallen op de witte parketvloer en ik zie een bloedspoor links van me, richting de trap: hij probeert bij me weg te gaan.

Ik volg het bloedspoor, een glimlach op mijn gezicht. '*Seven, eight, gonna stay up late.*'

Er weerklinkt een plof op de trap, ergens beneden, meteen gevolgd door een luide gil. Ik giechel, omdat ik al weet dat hij

tegen een van mijn handlangers is aangelopen. Nog een harde klap en een gefrustreerde schreeuw. Ik loop sneller en mijn hart bonst harder nu ik weet dat hij een stoute jongen is.

Als ik de onderkant van de Barbie-roze trap bereik, zwier ik om de leuning heen en zing: *'Nine, ten, never sleep again.'*

'Gestoorde fucking bitch!' schreeuwt hij ergens uit het huis.

Ik frons, gekwetst en boos door zijn woorden.

'Ik ben niet gestoord!' gil ik. Ik haal diep adem en glimlach weer. 'Ik ben gewoon gepassioneerd.'

Links van me, door roze dubbele deuren, bevindt zich de woonkamer. Meer kleurrijke rook vult de kamer, maar de grote benedenverdieping dunt hem uit, waardoor je beter kan zien. Op de lichte, helderblauwe bank ligt een mechanische zwanegere vrouw te bevallen van een demon. Het voelt alsof ik in het verleden kijk, naar de geboorte van de huidige demon die als een dulle tekeergaat in mijn poppenhuis.

Het hele huis is gedecoreerd in wit en roze, met hier en daar felle kleuren. De witte stenen open haard in de hoek van de woonkamer is bekleed met poppen, waarvan alle gezichten gesmolten of vuil zijn, met plukken haar die uit hun schedels zijn gerukt. Die aanblik maakt me altijd blij.

Opnieuw opgewonden loop ik door de gang die me terug naar de keuken brengt. Zijn bloedspoor leidt daarheen. Aan de handafdrukken en bloedstrepen te zien, moet hij daar vast gevallen zijn toen hij Cronus tegenkwam.

Cronus is tenslotte zo groot als een vrachtwagen. In zijn vrije tijd moet hij wel een bodybuilder zijn. Zijn nek is zo breed als een boomstam en zijn armen zijn nog groter. Zijn opvallende aderen bedekken zijn hele lichaam, vooral zijn pik. Het lijkt alsof hij helemaal geen mond en ogen heeft – door de overtuigende protheses die ze verbergen – zodat het lijkt alsof zijn gezicht leeg is. Ik heb nooit de moeite genomen om te vragen hoe hij kan zien – hij is doofstom. Ik denk dat de oogprotheses doorzichtig zijn, want hij lijkt er nooit problemen mee te hebben.

Ik loop door de keuken en zie de demon met een bijl in zijn handen, worstelend om het zware ding op te tillen. Hij verliest snel bloed en alleen door de adrenaline functioneert zijn lichaam nog.

Woede doet mijn ogen verwijden en mijn binnenste in brand vliegen als hij erin slaagt de bijl tegen de muur te slingeren.

Hoe durft hij!

Hij komt niet langs mijn handlangers heen, dus ontheiligt hij mijn mooie poppenhuis en probeert zo door de muren uit te breken?

‘Je kwetst mijn gevoelens, demon,’ zeg ik, waarbij ik mijn komst aankondig. Hij verstijft bij het horen mijn stem. Hij is zo bleek als een spook, alle kleur uit zijn wangen getrokken. Als hij zich omdraait om mij en de boze frons op mijn gezicht te zien, draait hij zich weer om en probeert krachtiger met de bijl te zwaaien. Wanhopiger. Maar hij slaagt er alleen in om het mes nog een keer in de muur te slaan.

Hij is ondertussen te zwak.

‘Cronus!’ gil ik, stampvoetend. ‘Hij maakt mijn poppenhuis lelijk!’

Cronus komt de kamer binnenlopen, maar de demon ziet hem niet. Hij is te gefocust op zijn ontsnapping.

Ik wijs met mijn vinger. ‘Laat hem ophouden,’ zeur ik.

Cronus loopt naar de man toe. Die hoort mijn handlanger aankomen en zwaait wild met zijn bijl, met een krankzinnige glans in zijn ene oog. Hij slaakt een strijdkreet, maar Cronus rukt het scherpe wapen met gemak uit de handen van de man. Hij grijpt beide uiteinden van de bijl en slaat hem tegen zijn knie, zodat het ding als een twijgje in tweeën breekt.

Het oog van de man wordt groot. Het was eerst mooi blauw, maar zijn pupil is zo groot dat het oog bijna volledig zwart is, net als een echte demon. Zijn blik schiet door de kamer, glijdt langs me heen alsof ik er niet ben, om een ontsnappingsroute te vinden, maar die is er niet.

Je kunt je niet verbergen voor je lot. Dat is juist het grappige aan het lot, ook al probeer je eraan te ontsnappen, het zal je altijd vinden.

Cronus' arm schiet sneller dan een zweep naar voren en grijpt de man bij de keel. Mijn handlanger brengt hem dicht bij zijn gezicht. De man kronkelt in zijn greep en schreeuwt in zijn gezicht, een mengeling van angst en frustratie. Ik kom naast Cronus staan, maar de man schenkt niet eens aandacht aan me. Niet als er een boom van een man is die je voor zijn ontbrekende gezicht houdt.

'Breng hem terug naar mijn kamer,' beveel ik en draai me om zonder nog om te kijken. Cronus sleurt hem achter me aan als hij de klappen en schoppen tegen zijn ledematen negeert. Ik ga mijn schattige, roze slaapkamer binnen. Mortis wacht nog steeds in de hoek van de kamer. Hij leunt tegen de muur, armen gekruist over zijn borst met een verveelde blik op zijn gezicht. Hij lijkt bijna bevroren.

Ik besteed nog geen aandacht aan hem, want mijn aandacht is te veel gericht op de demon die achter me de kamer in wordt gesleept. Mijn adrenaline neemt toe en mijn handen trillen bijna van het verlangen dat door mijn lichaam begint te stromen.

Cronus gooit de demon op de grond en verlaat de kamer, want hij vertrouwt erop dat ik mijn levenswerk afmaak. Zelfs met meerdere steekwonden en een ontbrekend oog heeft de demon nog steeds vechtlust in zich. Het is walgelijk.

Ik klim opnieuw boven op zijn lichaam en neem mijn oorspronkelijke positie weer in. Hij spartelt onder me en doet zijn best om me weer van zich af te duwen. Zijn kronkelende lichaam is afstotelijk, maar het bloed dat zijn lichaam bedekt, doet me rillen. Ik ben er gek op, maar het is niet genoeg.

Ik duw mijn mes met al mijn kracht naar beneden en steek het diep in zijn torso. Ik hef het op en sla nog een paar keer toe. Hij schreeuwt weer en zijn oog wordt groot van de pijn. Ik geniet van het geluid, het klinkt als muziek in mijn oren.

Uit instinct richt hij zich op, nog steeds schreeuwend. Ik gebruik die afleiding in mijn voordeel en steek het mes recht in zijn hoofd. Zijn lichaam verslapt en zijn zenuwen slaan op hol. Zijn lichaam stuiptrekt en zijn oog rolt naar achteren.

Ik ruk het mes uit zijn hoofd en begin verwoed te steken. Het gevoel van mijn mooie mes dat door vlees en botten snijdt, doet mijn clitoris pulseren. Ik zing het liedje van Freddy weer hardop, elk woord onderbroken door een nieuwe steek. De geur van rotte eieren wordt sterker, bereikt mijn neus en wordt zo intens dat hij de kamer net zo vult als de rook in de gang.

Op een gegeven moment rollen mijn ogen naar achteren en verslapt mijn vermoeide arm als pure gelukzaligheid door mijn lichaam siddert. Ik schuur tegen het lege omhulsel, high van de moord. Euforie giert langs mijn ruggengraat en binnen een paar seconden kom ik klaar. Ik blijf met mijn heupen tegen de man aan schuren om mijn orgasme uit te rekken en elke laatste druppel uit mijn kutje te wringen. Ik overspoel hem en mijn sappen vermengen zich met zijn bloed.

Ik kom bij, huiverend en kreunend.

Als ik mijn mes weer wil optillen, onderbreekt een zachte stem me.

‘Ik denk dat hij dood is,’ zegt Mortis droogjes van achter me. Ik glimlach om zijn toon, werp een blik over mijn schouder en kijk naar zijn pak. Ik glimlach breder. Hij is áltijd in pak. Al mijn handlangers zijn dat. Ze spelen altijd hun rol, want dit is wat we doen. Zo roeien we het kwaad uit in de wereld, stad na stad.

Mortis’ gezicht is bloedrood geverfd, hij heeft zwarte kringen rond zijn ogen, spijkers in het midden van zijn kale hoofd en rode contactlenzen in zijn ogen. Hij draagt handschoenen met klauwen als vingers. En ze zijn echt verdomd scherp. Ik heb gezien hoe die scherpe kleine mesjes in huid drukken en door botten snijden. Ik heb het bloed ervan afge-lik, waarbij ik mijn tong sneed en genoot van de euforie van het recht doen aan deze wereld.

Een échte dienst.

Papa zei altijd dat hij degene was die deze wereld een dienst bewees, maar hij had het mis. Hij was degene die deze wereld verziekte, terwijl ik mijn best doe om hem te redden.

‘Deze mensen zouden verloren zijn zonder mij, Sibel. God koos mij om Zijn wet uit te voeren en ik zal Hem niet teleurstellen.’

Ik schud de herinnering van me af en kijk weer naar het verspild vlees tussen mijn dijen. Vanaf het moment dat hij mijn huis binnenkwam, stónk hij naar het kwaad. Ik kon het van een kilometer afstand ruiken. Zijn vriendin, die zich aan hem vastklampte alsof ze van de rand van de aarde zou glijden, rook naar verse rozen. De meid wist niet aan wat voor kwaad ze zich had gedrukt.

Ik heb haar gered.

De man onder me is nu nauwelijks nog een man te noemen. Mijn mes is al zo vaak in zijn gezicht verdwenen dat er alleen nog hersenweefsel, vlees en botten over zijn. Zijn tanden steken uit de vuiligheid. Ik buig mijn hoofd. Hij heeft veel gaatjes – nog een bewijs van de kwaadaardigheid die in hem huisde. Als je een demon in je ziel draagt, rot je van binnenuit weg. Zwarte, rottende tanden zijn een belangrijke aanwijzing.

Ik glimlach weer. Ik maakte een goede keuze.

Ik sta op. Bloed druipt van mijn witte jurk op de parketvloer. Timothy zal snel verschijnen en voor me opruimen, Mortis zal het lichaam op de juiste manier kwijtraken. Mijn handlangers behandelen me goed. In ruil daarvoor beloon ik ze liefdevol.

Ik wuif naar Mortis om aan te geven dat hij hem moet meenemen. Mijn trouwe handlanger komt naar voren, tilt de dode man onder zijn armen op en sleept hem mee naar buiten. De gasten zijn al lang weg, de uitbaters en het personeel van de foodtrucks hebben hun kraampjes verlaten en zijn vertrokken voor de nacht. Al het personeel moet het terrein verlaten als de kermis sluit, ook mijn handlangers, maar ze vinden altijd manieren om terug te sluipen als het terrein verlaten is.

Het is nu veilig voor Mortis. Ik weet niet helemaal zeker waar hij de lichamen dumpst, want onze omgeving verandert voortdurend. Maar hij komt er altijd wel uit en ik vertrouw erop dat hij zijn werk goed doet.

We doen dit al vijf jaar en zijn nog steeds niet gepakt, dankzij Mortis en Timothy.

Timothy komt naar binnen geklauterd. Nu het huis gesloten is voor de nacht, kunnen we allemaal vrij rondlopen. De hele dag zitten ze op hun plaats en moeten ze dezelfde schrikaanjagende bewegingen maken voor elke gast die door mijn poppenhuis loopt, terwijl ik binnen de muren rondspook. Mijn arme schatjes vervelen zich zo, maar daarom geef ik hen altijd een voorproefje als ik mijn oordeel vel.

Satan's Affair reist door het land tijdens de herfstmaanden en we zijn behoorlijk beroemd geworden. Een reizende Halloweenkermis met tientallen spookhuizen, kleine attracties en veel eten om je vol mee te vreten. Elk jaar verandert het thema van onze huizen om te voorkomen dat onze gasten jaar na jaar door dezelfde ruimtes lopen en bang worden gemaakt door dezelfde monsters.

Dit jaar heet mijn huis *Annie's Speelhuis*. Het hele huis is ingericht als een poppenhuis voor kinderen. Ik vind het decor dit jaar erg mooi. Overal zijn roze franjes, slingers en kleine poppen om mee te spelen als ik me verveel. Ik verkleed me in de kostuums, dans voor de spiegel en zing mijn favoriete liedje: *Ring Around the Rosey*. Soms, als ik me écht verveel, snijd ik de huid af van de demon die ik heb veroordeeld en gebruik ik zijn huid als jurk.

Mijn handlangers kijken graag toe hoe ik speel. Als ik gelukkig ben, zijn zij dat ook.

Tijdens het oordeel werken er verschillende mensen in mijn huis, maar slechts vijf van hen zijn loyaal aan mij. Ik heb elk van mijn handlangers een specifieke taak gegeven. Ze komen langs wanneer hun aanwezigheid nodig is. Mortis en Timothy zijn mijn favorieten – daarom laat ik hen de vuiligheid

opruimen als ik klaar ben. De andere drie moeten de demon weglukken nadat ik mijn oordeel heb geveld.

‘Wil je dat ik je even schoonmaak, Sibby?’ vraagt Timothy van onder me. Zijn gespierde rug is te zien. Timothy heeft het beste lichaam van de groep, dus hij draagt geen shirt tijdens het werk. Bloederige handafdrukken versieren zijn borst en buik, samen met diepe plastic groeven van vingernagels. Ze zien er zo echt uit.

Hij knielt voor me en ruimt de plas bloed onder mijn voeten op. Ik trek mijn kapotte slippers uit en trippel op mijn tenen over het bloed, waarbij ik doe alsof het brandende lava is als het me raakt.

Timothy kijkt naar me met een glimlach op zijn clownsgezicht. Koningsblauwe plukjes haar ontspruiten aan de zijkant van zijn anders kale hoofd, een schrill contrast met zijn witte gezicht, rode lippen en de rode driehoekjes aan weerszijden van zijn babyblauwe ogen. Hij heeft vlijmscherpe tanden achter zijn volle lippen zitten, maar hij is altijd voorzichtig om me niet te snijden als hij mijn kutje likt.

‘Ja, graag, Timothy,’ antwoord ik en loop naar de schommelstoel in de hoek van de kamer. Overdag zit hier een etalagepop van een vrouw die haar onthoofde baby wiegt terwijl ze een spookachtig slaapliedje zingt.

Timothy maakt eerst de vloer schoon, dweilt het bloed op, gooit de lappen in een zwarte vuilniszak en zet het afval in de hoek om het later buiten te zetten. Daarna haalt hij schone washandjes en begint het bloed van mijn gezicht en nek te vegen.

Zijn aanraking is zacht en liefdevol. Ik vind het heerlijk als Timothy me schoonmaakt, want hij staart naar me alsof ik zijn favoriete speeltje ben. Als het bloed van mijn gezicht is gewassen, gaat hij naar beneden, naar mijn armen en handen. Dan naar mijn benen.

Mijn adem stukt. Dit is altijd mijn favoriete deel.

Zachtjes wrijft hij met de doek over mijn voeten en gaat dan

omhoog langs mijn been, terwijl hij mijn kuitten masseert. Ik kreun, de rillingen lopen over mijn rug door de mix van pijn en genot. Mijn kutje wordt warm, sappes verzamelen zich tussen mijn dijen, zijn handen gaan langzaam naar mijn kern.

Hij tilt mijn jurk op, waardoor mijn middel helemaal bloot komt te liggen. Ik draag geen slipje onder mijn jurk. Ik vind het erg hinderlijk voor mijn handlangers.

Natuurlijk spreid ik mijn benen wijd uit over de schommelstoel, zodat Timothy volledige toegang heeft. Hij werpt nog een laatste blik op me, om er zeker van te zijn dat hij mijn toestemming heeft, voordat hij zijn tong uitsteekt en de natte spier langs mijn spleetje laat glijden.

Een zucht verlaat mijn keel als genot me overspoelt. Dat is alle aanmoediging die hij nodig heeft. Hij duwt dieper, bedekt mijn hele kutje met zijn mond en proeft van me. Zijn tong duwt in me, kleine scherpe stoten die pure euforie uit me persen. Als hij zijn tong verstrakt en mijn clitoris likt, word ik bijna gek.

Mijn ogen rollen en mijn heupen schuren tegen zijn gezicht. Mijn hand grijpt de achterkant van zijn hoofd, trekt hem dichterbij en laat de clown bijna stikken in mijn sappes.

Mortis loopt terug de kamer binnen net als mijn orgasme zijn hoogtepunt bereikt. Alle lucht verdwijnt uit mijn longen, vuurwerk ontploft achter mijn ogen. De extase verscheurt mijn lichaam en ik kan de rillingen die me overvallen niet bedwingen als ik de golven tegen Timothy's gezicht berijd.

Pas wanneer het orgasme begint af te nemen, zak ik tegen de schommelstoel, mijn lichaam volledig uitgeput. Timothy trekt zich terug en smakt met zijn roodgeverfde lippen, alsof hij net de beste maaltijd van zijn leven heeft gehad. Ik glimlach waardierend.

Hij is zo schattig.

Als ik opkijk, heeft Mortis zijn broek al rond zijn enkels en zijn pik stevig in zijn vuist. Ik lik mijn lippen af en watertand bij het zicht alleen al. Mortis doet geen moeite om de rest van zijn lichaam rood te verven, alleen zijn gezicht. Mijn hand-

langer is een lange man, maar extreem mager. Hij heeft geen vlees aan zijn lijf, maar dat vind ik niet erg – niet als hij dat tussen zijn benen draagt.

Timothy gaat opzij en Mortis stapt naar voren, tilt me op en zakt in de stoel onder me. Hij nestelt me op zijn schoot, zijn harde pik perfect tegen mijn kutje. Timothy heeft me goed voorbereid, want ik ben druipend nat. Ik wieg met mijn heupen en glijd met mijn kern op en neer langs zijn lul waardoor we beiden diepe kreunen laten horen.

Als hij de marteling beu is, tilt hij me net genoeg op om zijn eikel bij mijn ingang te plaatsen en stoot dan in me, zijn benige heupen tegelijk opgetild.

Mijn hoofd zakt achterover, een lange kreun komt uit mijn keel, zoals een wolf die naar de maan huult. Ik laat Mortis al het werk doen en geniet van zijn aandacht en verlangen om de controle te nemen. Ik houd van de manier waarop hij mijn lichaam bezit als hij in me beukt. Het geluid van klappende huid en gegrom vult de kamer als Timothy vertrekt om het afval op te ruimen.

Ik kantel mijn hoofd naar achteren, een lange kreun komt uit mijn keel. De knoop in mijn maag wordt strakker. Het voelt als een touw dat rafelt aan de naden, alsof er een zwaargewicht is dat het uit elkaar trekt tot het gewoon... knapt.

Ik slaak een gil als een nieuw orgasme door me heen raast. Mortis gromt van onder me en beweegt zijn heupen sneller, slordiger, hij jaagt zijn eigen orgasme na. Al snel vindt hij wat hij zoekt en verstilt onder me. Hij laat een lange kreun horen als zijn sperma me vult.

Een brede glimlach breekt uit over mijn bleke gezicht.

Ik doe niet aan *jump scares* zoals mijn handlangers, maar ik zorg wel dat ik er even eng uitzie voor als ik opgemerkt word. Ik maak mijn gezicht zo op dat het lijkt op een pop met een gebroken gezicht, met barsten en scheuren in mijn huid. Alleen 's avonds haal ik de make-up weg.

Zonder al die make-up ben ik een doodgewone meid. Bruin

haar, bruine ogen en een onopvallend gezicht. Ik ben niet lelijk, maar ik zou nooit in een tijdschrift staan.

Dat is niet erg. Ik hoef niet mooi te zijn als ik precies doe waarvoor ik geschapen ben.

Niemand komt over de drempel van dit huis zonder dat ik een oordeel vel – ik bepaal of er kwaad in hun ziel huist. Terwijl ze zich een weg door het doolhof van mijn poppenhuis banen, kijk ik toe vanuit de muren.

Ze worden állemaal beoordeeld. Allemaal.

Als er eentje faalt, zing ik mijn liedjes en leiden mijn handlangers ze weg – om ze te scheiden van familie of vrienden. En als ze eindelijk alleen zijn, sla ik toe.

Ze worden nooit meer gezien, en ik heb de wereld gezuiverd van nog een demon.

*Weet dat met Halloween.
Satan's Affair je zal komen halen....*

We reizen het land door en bieden een waar bacchanaal aan,
compleet met spookhuizen, de engste attracties en het heerlijkste eten.
En in elke stad die we aandoen, maak ik de wereld weer een beetje beter,
één executie per keer.

Ik hou me schuil in de muren en vel mijn oordeel over hen die stinken naar hun kwade daden.

Ik zing slaapliedjes voor hun rottende zielen.

Als ik eenmaal mijn keuze heb gemaakt en mijn oog op jou is gevallen,
is er geen ontsnappen meer aan. Mijn beulen laten je niet gaan,
zij zorgen ervoor dat al mijn wensen worden vervuld.

Je mag je proberen te verstoppen. Je mag proberen te vluchten.

De jacht windt me alleen maar meer op.

Kom maar bij me. Toe maar...

Verlies je in mijn poppenhuis vol gruwelijkheden.

Laat je wanhopige gegil opgaan in het nachtelijke gekrijs.

Smeek maar om je leven.

Er is toch niemand die je hoort.

*En of de dood snel zal volgen?
Dat kan ik je niet beloven...*

ISBN 978-94-6440-494-4

9

789464 404944 >

 SVM
PUBLISHING

SYMPUBLISHING.BE

 SYMPUBLISHING